



Iran Data Portal

Speaker or Agency: Lawyers
Title: Letter to the Government and People
Language: Persian
Western Date: 17 September 2009
Persian Date: 26 Shahrivar 1388
Physical/Electronic Location: <http://www.rouydadnews.com/pages/232.php>

نامه جمعی از حقوقدانان به مردم و حکومت
هشدار به قضات، ماموران و عوامل دولت کودتا

۲۶ شهریورماه ۱۳۸۸

قضات، ماموران، مزدوران و عوامل دولت کودتا هوشیار باشند که اصول مسلم حقوق بشر از جمله آزادیها، امنیت جانی، مالی و شرافت آحاد جامعه با هیچ قانون یا امر امر قانونی خدشه بردار نیست.

جمعی از حقوقدانان ایرانی در نامه ای با عنوان «حقوق مردم: سخنی کوتاه با دستگاه قضائی، ماموران انتظامی و مردم» نسبت به عملکرد نیروهای دولتی در قبال اعتراضات مسالمت آمیز مردم نکاتی را یاد آوری نمودند. متن کامل این نامه به شرح زیر است:

وقایع اخیر پس از انتخابات دوره دهم ریاست جمهوری در ایران و شیوه برخورد دستگاه قضائی، ماموران سپاه، بسیج، نیروی انتظامی و اطلاعات را همه دیدیم. لازم است از لحاظ حقوقی برخی از حقوق و تکالیف کسانی که در دو سر حوادث مذکور قرار گرفته اند را مختصراً و به زبان ساده بدانیم:

1) به کلیه قضات و مامورانی که در خدمت سرکوب مردم قرار گرفته اند یادآور می شود که سرکوب مردم، ضرب و شتم، شکنجه، آزار و اذیت و تجاوز به آنان و صدور قرارها و احکام کیفری برای مردمی که به طور مسالمت آمیز (خواه صحیحاً یا خواه به خطا) به نتیجه انتخابات اعتراض دارند ولو اینکه بدون مجوز دست به تظاهرات بزنند، تحت هیچ شرایطی حتی در سیستم حقوقی فعلی ایران مجاز نیست و کسانی که مرتکب این

اعمال می شوند یا به انجام اینگونه اعمال غیرقانونی علیه مردم کمک می کنند خود مجرم و مستحق مجازات به تناسب عمل ارتكابی خود خواهند بود.

2) برخلاف تصور عمومی، ماموران زیردست نمی توانند به بهانه "مامور و معذور بودن" از مجازات رهایی یابند. ماده 57 قانون مجازات اسلامی مقرر می دارد: "هرگاه به امر غیرقانونی یکی از مقامات رسمی جرمی واقع شود آمر و مامور به مجازات مقرر در قانون محکوم می شوند ولی ماموری که امر را به علت اشتباه قابل قبول و به تصور اینکه قانونی است اجراء کرده باشد، فقط به پرداخت دیه یا ضمان مالی محکوم خواهد شد."

معنای این ماده این است که حتی اگر مامور اشتبهاً (اشتباه قابل قبول) فکر کرده باشد که دستور مافوق وی قانونی است باز هم به پرداخت دیه یا ضمان مالی محکوم خواهد شد. حال آنکه امروزه هر انسان معمولی و حتی زیردندرمال هم می داند که حمله وحشیانه به مردم، ضرب و شتم، شکنجه، آزار و تجاوز به مردم تحت هیچ شرایطی و به دستور هیچ مقامی حتی رهبر یا رئیس قوه قضائیه یا سایر مقامات، امری قانونی محسوب نمی شود و "امر و مامور" هر دو "به مجازات مقرر در قانون" محکوم می شوند. لازم به ذکر است که رهبر (ولی فقیه) حتی اگر مشروعیت خود را، در اثر جنایات و مظالم خود و مجموعه اش، از دست نمی داد هم قانوناً حق صدور فرمانی بر خلاف اصول مذکور را نداشت.

3) اثبات ارتكاب جرم توسط مرتکبین، با توجه به عکس ها و فیلم های مفصل موجود و شهادت شهود متعدد، کاری بسیار ساده است. ضمناً گزارشات، اسناد و مدارکی که به طور روزافزون از سوی برخی از مامورین درستکار یا دچار عذاب وجدان شده علیه همکاران خطاکارشان به طور پنهانی در اختیار برخی معترضان و مراجع گذاشته شده، کار تدارک محاکمه ماموران و مزدوران کودتا را آسان کرده است.

ضمناً گزارشات حاکی است که برخی ماموران بی اطلاع انتظامی و اطلاعاتی تحت تاثیر مسئولین بی اطلاع تر از خودشان که مختصر شنیده هائی در مورد ادله قانونی اثبات جرم و مقررات شرع دارند، به تصور این که فی المثل جرم زنا تنها با شهادت چهار مرد عادل قابل اثبات است دست به جنایت نابخشودنی زناى به عنف زده اند، غافل از این که شهادت چهار مرد عادل مربوط به زناى با رضایت طرفین است و زناى به عنف نیازی به شهادت چهار مرد عادل ندارد و ادله عمومی اثبات جرم مثل اجتماع برخی قرائن، امارات، شهادت حتی یک نفر و گواهی پزشک و امثالهم می تواند این متخلفین را به راحتی با مجازات مرگ روبرو کند.

4) آن دسته از قضات (یا به تعبیر صحیح باید گفت کسانی که بدون صلاحیت، مسند محترم قضاوت را غصب کرده اند) بدانند که در صورت صدور قرارها و احکام علیه مردم معترض ولو بر اساس نص صریح قانون، نخواهند توانست در محکمه عدل از چنگال عدالت فرار کنند.

اجرای قوانینی که حقوق مسلم مردم از قبیل آزادی بیان، حق برگزاری تظاهرات و اعتراضات مسالمت آمیز و سایر حقوق اساسی بشر را نادیده بگیرد و تضییع کند بلا توجیه و مستوجب مجازات است.

در باب حقوق اساسی مردم (که بخشی از آن حتی در قانون اساسی فعلی کشور پیش بینی شده)، بحث عقاب بلا بیان چندین دهه است موضوعیت خود را از دست داده است.

این امر در حقوق امروزی از جمله بارها در دادگاه ها و دیوانهای بین المللی مثل دادگاه نورنبرگ و نیز دادگاههای محلی آلمان که به جنایات عوامل رژیم هیتلر رسیدگی می کردند تصریح شده است.

در آلمان نازی قانونی وجود داشت که طبق آن همه موظف بودند هرگونه صدای مخالف با رژیم هیتلر را به دستگاه های مخوف امنیتی آن رژیم گزارش کنند.

پس از سرنگونی هیتلر، دادگاهها خبرچین هایی که طبق این قانون رفتار کرده بودند (و بعضاً موجب مرگ افراد صرفاً به دلیل ابراز مخالفت با هیتلر شده بودند) را به مجازات های متناسب با عملشان محکوم نمودند و عذر آنها دال بر رفتار بر اساس قانون زمان هیتلر را نپذیرفتند.

قضات، ماموران، مزدوران و عوامل دولت کودتا هشیار باشند که اصول مسلم حقوق بشر از جمله آزادیها، امنیت جانی، مالی و شرافت آحاد جامعه با هیچ قانون یا امر آمر قانونی خدشه بردار نیست.

مراقب باشید سرنوشت شما پس از برکناری رهبر و دولت کودتا مشابه سرنوشت عمال هیتلر پس از سرنگونی وی نشود.

5) مردم سرفراز ایران مستحضر باشند که اگرچه اکیداً بر مبارزه مدنی بدون خشونت و پرهیز از هرگونه درگیری تاکید می نمایم، اما هنگامی که در مقام دفاع از جان و مال و ناموس خود و دیگران که مورد تهاجم عوامل دولت کودتا قرار می گیرید، حق دارید هر اقدام متناسبی را در جهت دفع خطر به عمل آورید و تحت شرایطی اگر ماموری مجروح گردید یا در صورت بیم خطر جانی برای شما و دیگران، این مامور ناچاراً به قتل رسید، شما مجرم نیستید و هیچ مجازاتی در انتظار شما نخواهد بود چون شما از حق دفاع مشروع خود استفاده کرده اید.

در این خصوص، شرایط ایجاد حق دفاع مشروع در مواد 61 و 62 قانون مجازات اسلامی به شرح زیر آمده است:

"ماده 61 - هرکس در مقام دفاع از نفس یا عرض و یا مال خود یا دیگری و یا آزادی تن خود یا دیگری در برابر هرگونه تجاوز فعلی و یا خطر قریب الوقوع عملی انجام دهد که جرم باشد در صورت اجتماع شرایط زیر قابل تعقیب و مجازات نخواهد بود -

- 1 - دفاع با تجاوز و خطر متناسب باشد .
 - 2 - عمل ارتكابي بيش از حد لازم نباشد .
 - 3 - توسل به قواى دولتى بدون فوت وقت عملا ممكن نباشد و يا مداخله قواى مذکور در رفع تجاوز و خطر موثر واقع نشود .
- تبصره - وقتى دفاع از نفس و يا ناموس و يا عرض و يا مال و يا آزادى تن ديگرى جايز است كه او ناتوان از دفاع بوده و نياز به كمك داشته باشد .

ماده 62 - مقاومت در برابر قواى تامينى و انتظامى در مواقعى كه مشغول انجام وظيفه خود باشند ، دفاع محسوب نمى شود ولي هرگاه قواى مزبور از حدود وظيفه خود خارج شوند و حسب ادله و قرائن موجود خوف آن باشد كه عمليات آنها موجب قتل يا جرح يا تعرض به عرض يا ناموس گردد ، در اين صورت دفاع جايز است."

بيست و ششم شهريور 1388